

Afscheid van Piet van Brabant

Piet van Brabant, verantwoordelijke uitgever van Volksbelang overleed op woensdag, 5 juli in het AZ-VUB op 74-jarige leeftijd. LVV-voorzitter Clair Ysebaert en vriend des huizes Karel Poma nemen van hem afscheid. Bij de uitgave van dit huldenummer biedt de redactie van Volksbelang de familie van Piet haar innige deelneming aan.

Lees blz. 4, 5, 6 en 7.

Een voorbeeld

Ik zat op de trein naar Amsterdam. Plots kreeg ik een telefoontje van Luc Van der Kelen. Hij meldde mij dat Piet van Brabant overleden was. Ik kon dit slechte nieuws niet meteen vatten. Piet was wel al een tijdje ziek, maar er zou nog hoop zijn. Helaas.

Ik huilde zacht, want ik heb van hem geen afscheid kunnen nemen, en dat knaagt. Piet was de voorbije tien jaren bij elk Volksbelang dat maandelijks moest gemaakt worden een mentale mentor, een drijfveer, een richtsnoer. Hij gaf journalistieke wenken, leverde ideeën. Tijdens de talrijke etentjes en telefoontjes die we geregeld hadden, bezorgde hij mij indringende politieke beschouwingen, vol van zijn jarenlange ervaringen als politiek commentator. Piet was een meneer, een journalistieke meneer.

Reeds heel vroeg had ik bewondering voor zijn werk. We lazen thuis Het Laatste Nieuws en elke dag verslond ik zijn spitsse commentaren over de Belgische politiek. Hij was een voorbeeld en zo wilde ik later ook worden: journalist en commentator. En op een dag was het zo ver. Toen ik in 1983 op de redactie van Het Laatste Nieuws aankwam, was Piet al een monument. Als het ware vanzelf zocht ik hem heel snel op gaf hij mij zijn beschouwingen over het leven en de politiek. Op een dag vroeg hij mij om naar de politieke redactie te komen. Een droom werd plots werkelijkheid.

Zo ook vroeg hij me om hem in 1996 op te volgen als hoofdredacteur van Volksbelang.

Alleen al uit eerbied voor wat hij voor de journalistiek en de liberale beweging betekende, zetten we zijn werk onverminderd voort.

Bert Cornelis

Marleen gaat communautair

België is een vreemd land. Als een federaal minister die uit Wallonië komt voor de Vlamingen niet meer voldoet, dan kunnen die Vlamingen enkel machteloos toekijken. De gevolgen van het ontbreken van een mechanisme om federale excellenties electoraal te laten beoordelen door diegenen die ook gevat worden door de daden van die federale ministers, zijn met de affaire-Haxha nogmaals duidelijk geworden en wegen op de samenhang van België. Overigens heeft deze zaak op een treffende wijze opnieuw aangetoond hoever de publieke opinie en de media van Noord en Zuid in België van elkaar verwijderd zijn. Aanvankelijk was er in de Franstalige pers haast geen aandacht voor het opduiken van Haxha in Antwerpen. Pas toen de zaak, onder druk van de Vlaamse liberalen, voor de federale regering een 'crisiszaak' werd, kreeg de Franstalige pers enige aandacht.

Bijzonder verontrustend is de hardnekkigheid waarmee die Franstalige journalisten minister van Justitie Onkelinx hebben verdedigd. Geen enkele zweem van kritiek was te bespeuren. De perscommentatoren traden gewillig in de voetsporen van Elio di Rupo die alle schuld bij de Vlaamse liberalen legde. De wijze waarop de Franstalige pers dit dossier 'gecommunautariseerd' heeft, kent geen voorgaande. Dit zegt ook veel over wat er ons in Vlaanderen straks te wachten staat als na de federale verkiezingen de communautaire onderhandelingen zullen beginnen. En het kriegstaaltje van uitgerekend de Vlaamse minister-president die in een Franse krant onze Waalse spitsbroeders verweet niet in staat te zijn om Nederlands te leren,

zal de steer niet bevorderen. Aan het einde van de grote vakantie kreeg Laterme door zijn uitspraken zowat heel Wallonië over zich heen. Danig geschrokken van die reacties, en met de bedoeling om opnieuw wat federale goodwill te krijgen, sloeg hij in zijn septemberverklaring in het Vlaams parlement een ander toontje aan. Hij somde de Vlaamse communautaire eisen op, maar verwees gezinszins naar concrete verzuchtingen, laat staan onoverkomelijke breëpunten. Wel bledtende hij op milde wijze dat een staatshervorming niet alleen voor Vlaanderen, maar ook voor Wallonië een goede zaak kan zijn.

De Vlaamse liberalen hebben eindelijk opnieuw iemand die in het communautaire dossier het voortouw neemt. Marleen Vanderpoorten krijgt van het Liberaal Vlaams Verbond alle steun in haar zogenaamde coördinerende rol om een staatshervormend proces op gang te brengen. Zij is vanuit haar Vlaamse en liberale traditie uit het goede hout gesneden om deze taak op zich te nemen.

In haar eerste toespraak naar aanleiding van haar aanstelling tot voorzitter van het Vlaams parlement pleitte zij voor de nodige instrumenten om Vlaanderen tot een nog dynamischere en welvarende regio te maken. Daarvoor wil zij opnieuw een dialoog met de Franstaligen aangaan, eensgezind, in een Vlaams front, zakelijk en niet met de fanfare op kop.

Het is zeer verstandig van Vanderpoorten om voor zo'n zakelijke aanpak te kiezen. Vlaanderen is niet gediend met stoere borsklapperij zoals bij de vorige verkiezingen toen de partijvoorzitters met hun bloed de

spitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde onderkende. Als we de Walen dan ook nog kunnen overtuigen dat ook zij boel hebben bij een goede staats-hervorming, dan zijn we al een heel eind goed op weg.

Maar de moeilijkheid zal zijn dat de Walen hier niet van overtuigd zijn. En als ze dat wel zouden zijn, zullen ze het niet laten merken omdat dit hun onderhandelingspositie zou verzwakken. Van Vlaamse kant is het niet onverstandig om op een zekere goede verstandhouding met de Waalse politici te steunen. Maar dan moet er wel wederzijds respect zijn en inlevingsvermogen in ieders sociale en economische situatie. Misschien moet Marleen Vanderpoorten als voorzitter van het Vlaams parlement eens een ronde van Wallonië doen, haar oor te luisteren leggen bij de Walen zelf om te ondervinden wat er leeft. Dat zij het middenveld hierbij wil betrekken, is alleen maar toe te juichen. In stilte kan ze dan uitstellen of de 'andere zijde' de bereidheid heeft om tot een goed resultaat te komen. Het is immers een illusie te denken dat er iets uit de bus komt, waar niet iedereen zich kan in terug vinden. Het uitgangspunt hierbij voor Vlaanderen blijven de resoluties die in het Vlaams parlement zijn goedgekeurd. Daarin is de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde niet het enige moeilijke punt voor de Franstaligen. Ook de eisen over de eigen Vlaamse gezondheidszorgen en het tewerkstellingsbeleid blijven ten zuiden van de taalgrens waar op de maag liggen. Anderzijds blijven de gezonde Vlaamse financiën een belangrijk onderhandelingswapen voor de Vlamingen.

Verkiezingen in het Liberaal Archief

Zondag 8 oktober 2006 trekt u opnieuw naar de stembus om het bolletje te kleuren van de man of vrouw die u de volgende zes jaar mag vertegenwoordigen in de gemeente. In de aanloop daarvan zal u massaal verkiezingsmateriaal ontvangen. Waarschijnlijk belandt het grootste deel daarvan noden bij het oud papier, maar denk dit jaar ook aan het Liberaal Archief. U kan deze instelling een dienst bewijzen door al het verkiezingsmateriaal dat u ontvangt, aan het Liberaal Archief over te maken. Het Liberaal Archief voorziet een plekje voor alle brieven, folders, affiches, ... die onze politici opnieuw in grote aantallen zullen verspreiden. Dat verkiezingsmateriaal doet dienst als studiemateriaal voor iedereen die de campagne later wil bestuderen.

Het Liberaal Archief werd in 1982 opgericht als het centrale archief van de liberale beweging. Het tracht niet alleen zoveel mogelijk bronnenmateriaal van de liberale beweging vanaf het begin van de 19de eeuw tot vandaag te verzamelen en te ontsluiten maar publiceert eveneens bibliografieën, inventarissen en historische monografieën. Meer informatie vindt u op de website van de instelling. U mag het materiaal opsturen (verzendingskosten worden terugbetaald). Het kan ook worden afgehaald. Alvast bedankt
Liberaal Archief vzw, Kramersplein 23, 9000 Gent
 tel. 09/221 75 05 - www.liberaalarchief.be
info@liberaalarchief.be

VOUKSBELANG

wordt uitgegeven door
 de vzw Liberaal Vlaams Verbond,
 Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis, Karol Mercierlaan 63,
 3001 Leuven

Hoofdredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflex.be

Vormgeving:

Ide Cogen ide.cogen@vld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief
 Kramersplein 23 - 9000 Gent
 tel. 09/221 75 05 fax. 09/221 12 15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

Marleen Vanderpoorten neemt voortouw in nieuwe staatshervorming

Een zakelijke dialoog

Marleen Vanderpoorten is voorzitter geworden van het Vlaams Parlement. De Vlaamse liberalen uit Lier wil wat meer peper en zout in de Vlaamse parlementaire debatten brengen, zo blijkt uit haar maiden speech. Verder neemt ze het voortouw in een nieuwe staatshervorming die Vlaanderen vooral meer sociaal-economische slagkracht moet bezorgen.

"Dit parlement is uitgegroeid tot het symbool van een zelfbewust Vlaanderen. De nieuwe zakelijkheid die hier heerst, is een grote troef. In Brussel zijn wij een open venster op Vlaanderen. Het grote aantal bezoekers, dat ons werk komt volgen, is daar het beste bewijs van. Maar we moeten realistisch durven zijn: de vernieuwing is niet voltooid. Dat kan ook niet, anders staan we stil. En omdat alles beter kan, moeten we durven zeggen dat deze wetgevende vergadering te veel kampet met een soai imago. Er wordt ons ook al eens verweten dat we te weinig onze contralinerende rol spelen tegenover de regering. Sommigen vinden dat we te weinig grote debatten voeren en dat de internationale dimensie van dit parlement minuscule is. Of het nu terecht is of niet, het is een feit dat onze assemblee vaak nog wordt beschouwd als ondergeschikt aan de federale Kamers."

Waakhond van de regering

Onze alom geprezen zakelijkheid moeten we behouden en we mogen zeker niet in de valkuilen van het populisme trappen. Maar goede inhoudelijke debatten, voor iedereen begrijpelijk en zonder politieke spelletjes, werpen een dam op tegen de antipolitiek. Dat is de grootste uitdaging waar dit parlement voor staat. Ik doe u een aantal concreet voorstellen om de debatten te verbeteren. (...) We moeten meer actualiteitsdebatten voeren en sneller op de bal spelen. We mogen er niet voor terugschrikken om - in de aanwezigheid van de regering - te discussiëren over politieke incidenten, actuele gebeurtenissen of maatschappelijke problemen. Dit parlement moet opnieuw meer de waakhond van de regering zijn (...).

Marleen Vanderpoorten: "Als voorzitter van het Vlaams Parlement wil ik graag een coördinerende rol spelen om het proces van de staatshervorming op gang te brengen".

De samenwerking met de andere parlementen in ons eigen land is te vrijblijvend: zij moet op een meer permanente basis georganiseerd worden. Ik heb ook nagedacht over de manier waarop we dit parlement meer op de kaart kunnen zetten. Ik geloof dat we meer naar buiten moeten durven treden, in Vlaanderen, maar ook in Europa. Ik ben er steevast van overtuigd dat je mensen pas voor de politiek warm kan maken, als ze voldoende op de hoogte zijn. Daarom staat de communicatie naar de journalisten hoog op onze agenda. De pers is de link van dit parlement met de buitenwereld. De internetuitzendingen van de plenaire vergadering zijn een schitterend initiatief. Villa Politica brengt ons vrageuurlijke rechtstreeks tot bij de mensen thuis. Maar journalisten hebben graag al eens wat meer stof en ze houden van directe contacten.

Burgers naar het parlement

Meer naar buiten treden betekent ook: contact zoeken met de burger. Mensen betrekken bij de politiek, naar hen luisteren, ze een stem geven en ze altijd ernstig nemen, is een opdracht voor ons allemaal, maar dat wordt vooral ervaren op het lokale niveau. Ik ben dan ook plan om minstens één keer per jaar de burgemeesters van alle steden en dorpen in Vlaanderen samen te roepen en te luisteren naar hun verzuchtingen. Er bestaan op lokaal vlak zoveel interessante projecten en boeiende initiatie-

ven, maar vaak kennen we ze te weinig. Door ze samen te brengen, kan dit parlement werken aan meer democratie en een betere democratie. Nog in dat verband zal ik een "ronde van de provincies" doen. Daar wil ik graag de verschillende commissies van dit parlement bij betrekken. Ik stel voor om in elke provincie een themabijeenkomst te organiseren. (...)

Een andere opdracht van dit parlement is het beklemtonen van de principes van democratie en burgerzin. Een open debatcultuur, waarin iedereen zijn argumenten kwijt kan, vergroot het democratische bewustzijn. (...).

Nieuwe staatshervorming

Collega's, als we Vlaanderen willen uitbouwen tot een nog dynamischere en meer welvarende regio, dan moeten we daartoe de nodige instrumenten kunnen beschikken. Vlaanderen heeft al zeer veel eigen bevoegdheden. Maar dat proces moet worden voortgezet 2007 wordt een scharnierjaar voor de verdere overdracht van bevoegdheden van het federale niveau naar de gewesten en gemeenschappen. Ik heb de voorbije weken gesprekken gevoerd met het Vlaamse middenveld en ik heb gemerkt dat iedereen ervan overtuigd is dat een nieuwe staatshervorming vanuit Vlaams sociaal-economisch perspectief een dwingende noodzaak is. Uit een recente enquête van Unizo

lijkt trouwens dat 70 procent van de ondernemers meer bevoegdheden voor Vlaanderen belangrijk vindt. We moeten dus op een ordentelijke manier de dialoog opnieuw kunnen aangaan. Eensgezind, in een Vlaams front, maar zakelijk en niet met de fanfare op kop. We weten goed waar we naartoe willen: we eisen de volledige uitvoering van de vijf resoluties die hier in 1999 bijna unaniem zijn goedgekeurd. We moeten als Vlaanderen een eigen sociaal-economisch beleid kunnen voeren, met inbegrip van het hele tewerkstellingsbeleid en alle belangrijke aspecten van het economische beleid. We moeten een ruimere fiscale autonomie kunnen afdwingen en kunnen beslissen over onze gezondheidszorg. De kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde en het gerechtelijk arrondissement Brussel moeten gesplitst worden. Onze constitutionele autonomie moet worden uitgebreid, ook de regelingen, die betrekking hebben op de werking van de eigen instellingen. Dit is uiteraard geen limitatieve opsomming. Als voorzitter van dit Vlaams Parlement wil ik graag een coördinerende rol spelen om dit proces tot stand te brengen. Ik denk dat mijn karakter en mijn functie zich daartoe lenen."

Afscheid van een

Beste Piet,

eigenlijk hadden wij al een tijdje geleden afscheid genomen, althans, bij wijze van spreken...

Het was een afscheid zonder woorden geweest, zonder handdruk, zonder iets eigenlijk, want er was niets meer om afscheid van te nemen. Je had ons al enkele maanden tevoren verlaten, toen je fysieke krachten het plots lieten afweten, het licht in één oogwenk werd gedoofd. De aankondiging van je overlijden op woensdag 5 juli 2006 was slechts de finale bevestiging van wat sinds je opname in het ziekenhuis voor ons allen duidelijk was geworden: wij zouden je niet meer terugzien, wij zouden je warme stem niet meer horen, de zachte, ietwat weemoedige blik in je ogen niet meer zien...

Als ik deze bijdrage, deze postume hulde aan een medestander van het eerste uur, in de briefvorm schrijf, dan heeft dat zo zijn reden. Ik had je deze tekst ook eerder kunnen sturen, maar je zou niet meer in staat geweest zijn om hem te lezen.

In geschrifte was je al een jaar niet meer bij ons, want je laatste column in Volksbelang dateert van juni 2005: een vlijmscherpe bijdrage waarin je je ontgoocheling over de verloederding binnen de liberale beweging,

meer bepaald over de arrogantie en de ongelofwaardigheid van de politieke kapstukken van de VLD, het onderlinge gekibbel aan de top en de breuk met de partijbasis aan de kaak stelde. Een werkstuk waarin je zonder omwegen aan je teleurstelling over het anhebbelijke gedrag, de halsstarrige eigenzinnigheid en de verwaterheid van de politieke kaste en haar minachting voor de plaatselijke militanten de vrije loop gaf. Het was de noodkreet van een ontgoocheld man, het waren de laatste woorden van een politiek commentator die, sinds zijn aantreden bij Het Laatste Nieuws in 1958, bijna een halve eeuw lang de waarden van het liberalisme, verdraagzaamheid en recht op vrije meningsuiting, had gekoesterd én verdedigd: in tientallen toespraken, in honderden artikels en opiniestukken, in duizenden gesprekken en adviezen.

Lieve Piet,

nooit eerder had ik je geloof in je liberale idealen zo gebroken gezien, nooit eerder had de verbittering zich zo in je geest genesteld... Natuurlijk waren er in al die jaren wel eerder momenten van desillusie geweest. Voor wie niet overigens! Maar dit was anders, deze crisis zou je niet meer te boven komen.

Met Herman Vanderpoorten: Piet van Brabant speelde een belangrijke rol bij de totstandkoming van de Vlaamse liberale partij, de PVV.

Piet van Brabant tijdens één van zijn toespraken voor het LVV waarvan hij vele jaren secretaris was.

lichtend voorbeeld

Nochtans was je van nature geen zwartkijker, wel integendeel. Je was voldoende door de politieke wol geveerd om te beseffen dat elke maatschappelijke beweging, elke ideologische stroming, elke filosofische overtuiging wel eens periodes van regressie kent, maar nog nooit had je de moed verloren.

In de epilogo bij het boek dat het Liberaal Vlaams Verbond in 1998 ter gelegenheid van zijn 85-jarig bestaan liet verschijnen, verwoordde je het zelf nog zo:

"De verdragen van de andere denkers, de openheid op het vlak van ras, godsdienst of godsdienst is een liberaal kenmerk [...] Liberalisme is een strijd voor zelfrespect en ontwikkeling van de eigen geest en talenten, maar ook een geest van de andere, dit is een geest van hulp en bijstand aan wie niet tot de categorie van de begunstigde behoort [...] Het is de beginselen waaraan men de liberalen herkent, mogen wij niet afwijken. Een onbetwistbare politieke beweging naar haar eigen gelast niet schenden. De leiderschap blijft dus: trouw blijven aan de Vlaamse, liberale en democratische beginselen, niet toegeven voor het gaat om de vrijheid en de verdraagzaamheid."

Trouw blijven aan de Vlaamse, liberale en democratische beginselen. Inderdaad, daar was het je je hele leven lang om te doen. Daar lag ook de voedingsbodem voor je sporadische momenten van teleurstelling.

Het begon al in de prille zestiger jaren van de vorige eeuw, toen je bij de omvorming van de Liberale partij de voorzitter-stichter Omer Vanandenhove ervoor waarschuwde de liberale beweging niet enkel naar rechts maar ook naar links te verrijmen. Meer specifiek doelde je toen op de opname in de nieuwe partij van Vlaamse katholieken die niet alleen vrij rechts van signatuur waren, maar bovendien in Vlaanderen zelf nog vaak Frontalstig op de koop toe. De bom barstte al helemaal naar aanleiding van het beruchte 'laalcompromis van Luik' uit 1966, een manifest dat het Liberaal Vlaams Verbond mede onder jouw impuls en ondanks de verdediging ervan door de toenmalige voorzitter Herman Vanderpoorten, weigerde uitdrukkelijk goed te keuren. Maar het 'laalcompromis' stierf een stille dood, toen het minst omdat de Frontalstige Brusselselaars de gedane beloften tegenover de Vlamingen in de hoofdstad nooit hebben willen inlossen.

Zonder de minste twijfel heb je de oprichting van de autonome Vlaamse PVV in mei 1972 ervaren als de ver-

Tijdens vergaderingen van het LVV was Herman Vanderpoorten altijd in de buurt.

wezenlijking van één van je politieke dromen. Evenwel ben je toen ook niet op je lauweren gaan rusten en heb je, uitgerekend op het moment waar velen ernstige twijfels hadden over het nut van het voortbestaan van het Liberaal Vlaams Verbond, een krachtig pleidooi gehouden voor het handhaven van het LVV als politiek-ideologische waakhond en morele begeleider van de nieuwe liberale partij. De toekomst zou je gelijk geven en de geschiedenis zou zich herhalen. Want bij de omvorming van de PVV tot VLD in 1992 klonken analoge geluiden en eens te meer stond je als algemeen secretaris op de bres om de specifieke taak van het LVV te verdedigen en veilig te stellen.

Voor dit alles, Piet, zijn wij jou bijzonder erkentelijk. Voor dit alles en voor nog veel meer hebben wij jou, in juni 1996 gehuldigd bij je afscheid als algemeen secretaris, een functie die je 40 jaar lang met zorg, toewijding, helderheid van geest en nooit afzettende kritische ijver hebt vervuld. Voor dit alles en nog veel meer heeft het Liberaal Vlaams Verbond jou en je geesteskind Volksbelang in september 1997 de driejaarlijkse Prijs Herman Vanderpoorten toegekend.

Lieve Piet,

Piet van Brabant tijdens één van zijn laatste toespraken voor het LVV.

je bent er nu niet meer, althans niet meer in levende lijve... Maar wij vergeeten je niet. Hoe zouden wij dat ook kunnen, je ideeën zijn immers nog zo levendig onder ons aanwezig. Ik veroorloof mij je nogmaals uitvoering te citeren met een passage uit je afscheidsrede als algemeen secretaris van het LVV:

"Heeft het LVV zich gedurende zoveel jaren weten te handhaven, hoewel het geen politieke partij is, en evenmin de rol speelt van een doorsneden politieke organisatie, dan is het omdat het gedragen werd door mensen die gedreven waren door een ideaal, door mensen die de beginselen voorrang gaven op de persoonlijke belangen. Ik ben ervan overtuigd dat het LVV

dat gedragen wordt door een pling jonge mannen en vrouwen, verder in die geest zal blijven ijveren."

Dit was tien jaar geleden en zo jong zijn wij ook al niet meer... maar dat wij in dezelfde geest zullen blijven ijveren voor jouw idealen, daar kun je op rekenen.

Een beter overbetoog kunnen wij je niet brengen.

Voorwiel.

Clair Ysebaert
Voorzitter van het
Liberaal Vlaams Verbond

Piet Van Brabant, getekend door Karel Poma

"Een groot journalist"

Op donderdag 13 juli 2006 namen we afscheid van Piet Van Brabant, na een rouwdienst in een Brusselse protestante kerk. De aanwezigen vroegen zich af: waarom in een protestante kerk?

De dominee verklaarde, bij het begin van de dienst, dat Piet hem gezegd had dat hij geen protestant was. Toch had hij gevraagd om een afscheidsplechtigheid in een protestante kerk. Hiermee wilde Piet een laatste maal zijn filosofische overtuiging onderstrepen, die niet aanleunde bij het godsdienstig katholicisme, maar evenmin bij een vrijzinnigheid, gebaseerd op atheïsme.

Piet was heel zijn leven een overtuigde Vlaming, een sociaal liberaal en een gedreven vrijmetselaar. Als journalist en auteur heeft hij zijn standpunten met verve verdedigd.

Liberaal en journalist

Piet combineerde zijn functie van algemeen secretaris van het Liberaal Vlaams Verbond (LVV) met deze van politiek redacteur bij de krant "Het Laatste Nieuws". Julius Hoste junior,

bij zijn terugkeer uit Groot-Brittannië na de Bevrijding in 1944, stipelde de politieke lijn uit die "Het Laatste Nieuws" zou volgen. De krant zou

ervoor ijveren dat het liberalisme in Vlaanderen verdedigd zou worden door Vlaamsgezinde liberale politici en niet meer door franskljons, zoals

dit het geval was tijdens het interbellum (1920-1940). Na Hostes dood zal Albert Maertens deze lijn consequent doortrekken.

Piet kreeg aldus, als journalist, de gelegenheid om deze politieke opvatting in "Het Laatste Nieuws" te verdedigen. En hij deed dit met brio. Hij werd, op korte tijd, een journalist met wiens opinie niet alleen de man uit de straat, maar ook de politici terdege rekening hielden.

Een voorbeeld:

In 1978, onder de regering Tindemans II, werd het Egmontpact, dat voorzorg in een aanvaardbare staats-hervorming en in een onaanvaardbare uitbreiding van de tweetaligheid tot ver benoorden Brussel, gekelderd. Vooral de uitbreiding van het tweetalige gebied lag aan de basis van het verzet tegen het Egmontpact.

Dat het pact werd gekelderd, was niet zozeer het gevolg van welkdanige parlementaire activiteit, maar het werk van drie journalisten, Manu Ruys in de "Standaard", Karel De Witte in de "Gazet van Antwerpen" en Piet Van Brabant in "Het Laatste Nieuws". Piet behoorde tot de "groten" onder de journalisten!

Binnen het LVV werd de vervlaamsing van de Liberale Partij en nadien de PVV bestendig en grondig voorbereid. Met belangstelling werd uitgekeken naar de toespraken van Piet op

Met Karel Poma,
een vriend des huizes.

Met Wilfried Martens en collega Laurens Panneels in de Wetstraat.

Piet van Brabant, in 1962 op de redactie van Het Laatste Nieuws.

Met de gewezen collega's van de politieke redactie van Het Laatste Nieuws, Laurent Panneels en Fernand Van Oostende.

de jaarlijkse algemene ledenvergadering van het LVV, waarbij hij een duidelijk overzicht gaf van de actie die het LVV had ondernomen en de veranderingen die werden gemaakt.

Een Vlaamse liberale partij

Het LVV-congres, dat in het casino te Krakke in 1968, na de verkiezingen, gehouden werd en dat onder mijn voorzitterschap stond, werd het vertrekpunt van een actie om tot een onafhankelijke Vlaamse liberale partij, de Vlaamse PVV, te komen, wat in 1971 uiteindelijk gerealiseerd werd.

De bijdragen van Piet, ter voorbereiding van dit congres, zowel binnen het LVV als in "Het Laatste Nieuws", lagen mee aan de basis van het buitengewoon succes van dit congres, waarop alle liberale volksvertegenwoordigers en senatoren, op drie na, aanwezig waren.

Alhaewel velen hebben bijgedragen tot de oprichting van de Vlaamse PVV, zoals Frans Grootjans, Herman Vanderpoorten en Willy De Clercq, durf ik toch stellen dat, zonder de bijdragen van Piet, het congres nooit het beoogde succes zou hebben gehad en dat de vervlaamsing van de unitaire PVV, in het beste geval, veel moeilijker en veel later zou zijn gerealiseerd.

Want het LVV, met Piet vooraan, had inderdaad een groot risico genomen. Er moest rekening worden gehouden met een uitgesproken vijandigheid van de Franstaligen - die na het succes het congres betitelden als "le congrès de la mauvaise humeur" - en met een groot scepticisme langs Vlaamse zijde.

Ik verklap geen geheim dat sommige LVV-ers met angst het congres hadden afgewacht, angst die na het congres in grote vreugde oversloeg. Dat was, ik herhaal het, voor een groot gedeelte het werk van Piet.

Vrijmetselarij

Na zijn vertrek bij "Het Laatste Nieuws" en nadat hij de fakkel van algemeen secretaris van het LVV aan Oscar de Wandel had overgedragen, zou Piet, genietende van een welverdiende rust, al zijn aandacht besteden aan de vrijmetselarij.

Hij had nu de tijd om hierover na te denken en zijn overpeinzingen neer te schrijven in een vijftal boeken, waarvan het laatste postuum werd uitgegeven.

Gezien ik in hetzelfde geval van Piet ben, en over vrije tijd beschik om ook over de vrijmetselarij na te denken, hebben wij gedurende de laatste vijf-

tien jaar, in talrijke brieven, van gedachte over de vrijmetselarij gewisseld. Wij waren het over bepaalde punten niet altijd eens. Bij het lezen van Piet's boeken ontdek ik soms bedenkingen die ik in onze briefwisseling terug vind.

Piet heeft zijn vrijmetselaar zijn nooit onder stoelen of banken gestoken. Zijn rouwplachtigheid stond trouwens in het teken van de filosofische opvattingen die hij terugvond in de Reguliere Grootloge van België.

Op zijn doodsprentje komt een door Piet geschreven gedicht voor, vol vrijmetselaars symboliek, waarvan de

eerste regels luiden:

Onder de acacia
wil ik stil en onbeweeglijk
sterven, worden en verworden.
Onder de oude boom,
met het jonge loof
en de stuivende bloemen,
goud van mijn graf,
wil ik mijn tol betalen.

En Piet besluit: de acacia is mij bekend.

Karel POMA

Piet van Brabant als voorzitter van het LVS in 1954 in Gent, met Albert Maertens en prof. Van Werveke.

Problemen in een Toscaans paradijs

Je hoeft geen stulpje in Toscanië te hebben of een fanatiek Italiëreiziger te zijn om ten volle te kunnen genieten van de geluiden, geuren en beelden van een Toscaans dorpje in 'De geheimen van Sant' Angelo' van de Amerikaanse auteur Jeff Shapiro, soepel en prettig leesbaar in het Nederlands vertaald door William Oostendorp en Joost van der Meer.

"De ochtend leek zo perfect. De zon kwam goudkleurig op over het dal waar het dorpje Sant' Angelo D' Asso nog lag te slapen. Langzaam veranderden de stenen van het dorp van kleur. De blaadjes van de olijfbomen leken wel van zilver. Renato Tizzoni liet zijn schapen los op de heuvel achter zijn huis. Het leek zo perfect... Maar er was geen water. Geen druppel. Uit de kraan tenminste. Want over het dorpsplein stroomde het water gestaag uit de grond. Er zat dus niets anders op dan in de brandende zon te zoeken naar een lek. In het midden van het dorp, tot aan zijn middel in een diepe kuil. Want Renato was nu eenmaal de waterleidingman".

Antisemitisme

De landelijke rust spat uiteen door een reeks griezelige ongelukken, schijnbaar veroorzaakt door het opduiken van een onmiskenbaar zonderling duo. Rosa Spina en Emanuele Mosè, moeder en zoon, arriveren in het gelagzaaltje van het dorpsstation. Ze zijn ongewoon gekleed met handschoenen zonder vingers, maar stralen een eigenaardig charisma uit. Bittere woordenwisselingen ontstaan tussen de in het cateetje werkende Petula en Daniele, de vader van haar kind. De waterleidingman van het dorp geraakt in de ban van Rosa's borsten en nodigt impulsief de vreemdelingen uit om zich te vestigen in een in onbruik geraakte ruimte van zijn huis.

De nieuwkomers knappen de boel op en gebruiken de ruimte als basis voor hun gebedsgenezende bedriegerijen. Via enkele corrumperende woorden sloegen zij erin een aantal zwakbegaafde dorpelings antisemitische gevoelens bij te brengen: de lokale joodse krantenverkoper wordt geboycot en aangevallen. Zelfs de dorpspriester wordt gedwongen het op te nemen tegen de charlatan en zijn gebedsgenezende macht.

Gesitueerd in de buurt van Siena boadt deze literaire roman niet in de Toscaanse zon. Het grootste deel van de

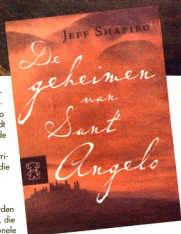

actie heeft plaats in de winter, waardoor auteur Shapiro aan beschuldigingen van slechts reisgidsen lezende 'thuisreiziger' ontsnapt. Jeff Shapiro woont sinds 1991 in Toscanië en zijn Italië wordt gekarakteriseerd door Italianen die verslaafde vleeseters zijn, een laiszer faire-attitude uitstralen tegenover elektrische bedradingen en een instinctieve religieuze diepzwaaar verboden is met superstitie.

Italiaanse volzinnen

Shapiro kruist zijn dialogen met Italiaanse woorden en letterlijke vertalingen van Italiaanse volzinnen, die soms verward lijken, maar die zijn emotionele gehechtheid tegenover de taal overbrengen. De beste fragmenten zijn dan ook woordschilderingen over het lokale leven en gesprekken in de winkel van de slager, waar geroddeld wordt tussen het hakken van het vlees. Kleurrijke, gevarieerde personages bevallen Shapiro's dorp. Eens de eigenaardigheden van de eerste hoofdstukken verteed, evolueert de intrige naar topsnelheid. De 'geheimen' van de titel worden slechts naar het einde toe ontfloed, midden een dramatische climax. De protagonisten leren een en ander over liefde, vriendschap, geloof en zichzelf.

John RIJPESEN

Jeff Shapiro, 'De geheimen van Sant' Angelo'. Uitg. De Boekerij, 368 pagina's, Zwarte Beertjes, deel 3356. Prijs: 17,25 euro. Ook verkrijgbaar via bol.com (à 7,95 euro).

Drukke LVV-kalender

✓ De Driejaarlijkse Prijs Herman Vanderpoorten wordt uitgereikt op zaterdag 2 december 2006 om 10 u 00 in Lier in het Hof van Beatrijs. De uitreiking wordt gevolgd door een banket. Een datum om in uw agenda aan te stippen. Een uitnodiging met gedetailleerd programma

valt binnenkort.

✓ Woensdag 18 oktober 2006 om 18 u 00 in Brussel "Hoe blauw oogt Vlaanderen na de gemeenteraadsverkiezingen?" Een analyse van de verkiezingsuitslag door prof. Stefaan Fiers (KUL). Uitnodiging volgt.

✓ Dinsdag 28 november 2006 om 18 u 00 in Brussel "Vlaanderen versus Wallonië of omgekeerd". Een debat met Philippe Muyters (Voka) en Senator Alain Destexhe. Uitnodiging volgt.